

לקלף קליפות בסיוע קלפים

בסדנא זו, שמגלמת מבנה שניתן להעתיקו לנושאים רבים, מודגמים מספר יתרונות שיש במבנה זה של הכיתה לעומת הישיבה בשורות מאחורי שולחנות והשיח הפרונטאלי.

א. חגיגות

התחושה של התלמיד שהוא משתתף עכשיו ב"אירוע" מעניקה רצינות והתייחסות רבה יותר מאשר בשיעור אחר.

ב. ייתור הצורך במילים ובהסברים מסורבלים

השפה החזותית/עיצובית מדברת בעד עצמה ומשדרת לתלמיד ללא מילים וללא תווך נרחב של המורה מה עליו לעשות, היכן לשבת ולאן להתקדם.

ג. קצב אישי

אין צורך לחכות לכולם כדי להתחיל. מי שמגיע ממלא שולחן ומתחיל, מי שמאחר משתלב בשקט בתהליך שכבר התחיל אבל לא מחזיר את המדויקים אחורה. (פעמים רבות אנו מתחילים דיון או הסבר בכיתה מספר פעמים כדי "ליישר קו").

ד. פיתוח יכולת ביטוי והקשבה

שיח שמתנהל בין חמישה- שישה אנשים מאפשר לכולם להתבטא.

בעצם מתנהלים במקביל שיעורי חינוך כמספר השולחנות בסדנא.

לא צריך שאחד ידבר ושלושים יקשיבו לו. לכל אחד שמדבר יש קהל של

שישה.

הדיון במליאה בסיכום עשיר ומלא תוכן מכיוון שהנושא כבר עובד ונידון לפני ההתכנסות הכללית.

ו. מגוון ומורכבות

המסר שכל נושא נפרט לפרוטות רבות וניתן להסתכל עליו מזוויות שונות מומחש על ידי השולחנות השונים והמגוונים המצטרפים לנושא אחד, יותר מאשר בדף מקורות שבו כל המקורות כתובים באותו רובד.

הכנת הסדנא:

בוחרים נושא ומחלקים אותו למספר תתי נושאים. (דוגמאות לנושאים: חברות, אמונה, התבגרות, מדינת ישראל, תקשורת, צניעות, תפילה, דמוקרטיה, שירות, נשיות, תרבות, הצלחה וכישלון, משפחה ועוד ככל העולה על הדעת.) מעתיקים או מחברים משפטים חכמים/ ציטוטים הנוגעים לכל אחד מתתי הנושאים על קלפים.

כל תת נושא נכתב בצבע שונה.

עורכים שולחנות כמספר הצבעים (כמספר ראשי הפרקים) רצוי כל שולחן בהתאמה לאחד הצבעים.

(אפשר גם שהכל יהיה באותו צבע וינתן סימן אחר לכך שכל שולחן עוסק בזווית אחרת של אותו נושא).

ניתן להתבסס על קלפים טיפוליים או ערכות קלפים מוכנות בנושאים שונים המוצעים כיום למכירה בחנויות שונות. הסדנא המצולמת כאן נבנתה סביב קלפי "פעמוני דרך להגברת תודעת הטוב" שהפיקה איילת אסטרייכר.

מהלך הסדנא:

התלמידים נכנסים לחדר הערוך ומתיישבים כאוות נפשם סביב אחד השולחנות.

על השולחן יש ערימה של קלפים שעליהם היגדים.

כל תלמיד בוחר באופן אקראי אחד ההיגדים, חושב עליו, מסביר אותו לחברים האחרים שהתיישבו סביב אותו שולחן ומספר סיפור מחייו המתקשר להיגד שהסביר (מדגים אותו/ סותר אותו/ מוכיח כמה הוא חשוב).

אחרי סבב שבו כל אחד מהתלמידים מסביר היגד, כל משתתף בוחר היגד שהכי "דיבר" אליו. (לאו דווקא זה שהוא הסביר). הוא יכול להעתיק אותו על נייר שיחולק לשם כך או לחילופין לצלם אותו במכשיר הסלולרי שלו.

כעבור כעשר דקות המנחה (המורה) מכריז על החלפת שולחנות.

המשתתפים עוברים לשולחן אחר וגם בו בוחרים היגדים, מסבירים אותם, משוחחים עליהם ומעתיקים/ מצלמים היגד אהוב.

אחרי שכל הקבוצות היו בכל השולחנות, כל תלמיד הסביר לחבריו מספר היגדים וצילם לעצמו מספר היגדים, מתכנסים למליאה.

אפשר להעלות לדיון שאלות על כל היגד והיגד, על כל תת קבוצה ("צבע") של הנושא או

על חתכי רוחב:

מה משותף לכל השולחנות?

משפט אחד מכל המשפטים ששמענו וקראנו שהכי חשוב לי כרגע לחיי? עוד מישהו

שחש כך?

משפט שחשבתי שהוא הכי לא רלוונטי?

משפט שהייתי מוסיף שקשור לנושא הסדנא אך לא הופיע בשום שולחן.

ניתן לבקש מאחד המשתתפים או יותר לשתף בכל המשפטים שהוא העתיק לעצמו

ולנתח איתו אם יש חוט ששוזר את כולם ומלמד משהו על עצמו.

מי עוד לקח לעצמו משפטים אלו?

האם יש תובנה איתה אתה יוצא מהשיעור? לגבי עצמך? לגבי החברה?

לגבי העולם?

מה קיבלנו בסדנא זו? כלי שניתן ליישם לגבי נושאים רבים בהתאמה לצרכי כיתה/

שכבה/ חדר מורים;

פעילות נעימה, אישית, פותחת ומקרבת.

תחליף מעניין ועשיר לדיון קלאסי.

דרך להמחיש שנושא מסוים חשוב לך ואתה רוצה שיזכרו אותו כחוויה

ויתייחסו אליו ברצינות.

קילפנו בעזרת הקלפים וסידור השולחנות קליפות של ציניות

ומחסומים של פחד להיפתח. הנרות, המוזיקה, היופי ותחושת ההשקעה שמעידה

על חשיבות ורוממות אפשרו לתלמידים להיפתח ולשתף.

באופן כזה חלה התקרבות ושמחת קשר משמעותי הן בין התלמידים לבין עצמם

והן בינם לבין המחנך. מנוף נוסף לתובנות וללמידה

משמעותית. **לב לדעת את עצמם.**

